Klimaerklæring

Climate Statement

Klimaerklæring fra Klimabundmødet - *Windows of Hope*

I dagene 5.-18. december 2009 var NGOer fra hele verden samlet for at afholde Klimabundmøde parallelt med Klimatopmødet COP15 i København. Her formulerede man et *Klimabundmøde-manifest* og nedenstående *Klima-erklæring*, som sammenfatter den klimaudfordring, som verden i dag står overfor.

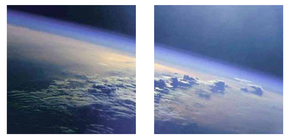

Med stadigt mere omfattende klimaforandringer over alt i verden står vi i dag over for kolossale udfordringer, som kræver en hurtig, konsekvent, målrettet og velkoordineret handling fra verdenssamfundet.

En tilstrækkelig klimaaftale må indeholde:

- et øjeblikkeligt stop for udbygning af kulkraften
- en reduktion i udledningen af drivhusgasser på 40% i 2020 (i forhold til 1990)
- en fuld afvikling af det industrielle landbrug
- en kraftig nedregulering af skibsfarten og luftfarten
- en fuld udfasning af fossile brændstoffer inden 2050
- en målsætning om at holde den globale temperaturstigning under 1,5° C
- en målsætning om at holde atmosfærens CO_2-indhold under 450 ppm (parts per million)
- en langsigtet målsætning om at nå tilbage på under 350 ppm

Dette indebærer:

- et opgør med vækstfilosofien
- en revurdering af kvotehandelen og markedsmekanismernes evne til at beskytte klimaet
- en revurdering af forbrugersamfundets og den globale frihandels hensigtsmæssighed
- en fælles stræben mod bæredygtige byer, landbrug og skovbrug
- en sikring af al grøn teknologi som globalt fælleseje
- en målrettet udvikling af CO_2-negative samfund verden over
- et fornyet fokus på fællesskabets og lokalsamfundets rolle i en bæredygtig udvikling
- et opgør med forståelsesmodeller, hvor mennesket er hævet over naturen
- en indsats for bevarelsen af oprindelige folks levevilkår
- udviklingen af en fuld global bevidsthed

Klimavidenskaben er i dag nået dertil, at det ikke mere er spørgsmålet, *om* klimaforandringerne er menneskeskabte eller ej, men *hvordan* vi kan imødegå udviklingen og *hvor hurtigt* vi må sætte ind for at vende udviklingen og langtidsstabilisere klimaet.

Klimaforandringer er i dag en meget håndgribelig realitet mange steder i verden. Klimavidenskaben har i de seneste år måttet konstatere, at klimaets følsomhed over for stigende CO_2-koncentrationer er langt større end hidtil antaget. Og forandringerne i økosystemer og menneskers levevilkår er så markante, at man har måttet revurdere den globale målsætning.

Indtil for få år siden antog man, at hvis man kunne holde den globale opvarmning på under på 2° C i forhold til den førindustrielle situation, så ville det være tilstrækkeligt til at sikre økosystemernes integritet og undgå såkaldte *tipping points*, hvorfra klimaforandringerne bliver selvaccelererende. I dag nærmer man sig en forståelse af, at temperaturstigningerne må holdes under 1,5° C for at kunne langtidsstabilisere klimaet. Ellers står vi over for havstigninger, som på sigt vil oversvømme store, tætbefolkede områder og lægge hele samfund under vand.

Tilsvarende har målsætningen bevæget sig fra, at en global klimaaftale må sikre, at atmosfærens CO_2-koncentration ikke når over 450 ppm, til at vi må sigte på 350 ppm. CO_2-koncentrationen er i dag 389 ppm stigende med 2 ppm pr. år.

Dette betyder for det første, at vi har mere travlt end nogensinde - der er ingen tid til tøven. Vi har brug for en stærk fælles indsats for at gennemføre en global afvikling af fossile brændstoffer - og dermed en fuld omlægning til vedvarende energikilder.

Ikke flere kulkraftværker

Hvis vi med den nuværende teknologi afbrænder alle nu kendte kulreserver, inden vi overgår til vedvarende energikilder, vil det være ensbetydende med en 100% garanti for en kommende klimakatastrofe. Vi er således nødt til snarest muligt at standse opførelsen af kulkraftværker over hele verden, og at beslutte os for ikke at benytte os af fossile reserver som *oil shale* og *tar sand,* hvis udvinding er forbundet med kolossale miljøødelæggelser.

For det andet må vi indse, at det med en målsætning på 350 ppm ikke er nok at *reducere* vores CO_2-udledninger. Vi er nødt til at udvikle samfund og dyrkningsmetoder, som samlet set absorberer *mere* CO_2 end de udleder.

Ved business as usual er det anslået, at CO_2-koncentrationen i år 2100 vil nå op på 965 ppm og medføre en temperaturstigning på 4,8° C. De konkrete reduktionsmål, som verdens lande har bundet sig til i forlængelse af COP15 i København, vil medføre, at atmosfærens koncentration af CO_2 i år 2100 vil være 780 ppm - eller ret præcist dobbelt så højt som i dag - og medføre en temperaturstigning på 3,9° C.

Set i lyset af, at selv en koncentration på 450 ppm på lang sigt vil føre til en fuld afsmeltning af klodens ismassiver, er der således tale om en aldeles utilstrækkelig og uansvarlig aftale.

Præsident Barack Obama formulerede det præcist i sin tale under COP15 til verdens ledere: "Spørgsmålet er ikke udfordringens natur, men vores evne til at møde den."

Hvor der i en periode har været **klima-skeptikere**, som så ud til at bremse udviklingen, da er situationen i dag snarere den, at selv de politikere, som har erkendt, at der skal gøres noget, ikke gør det nødvendige, og slet ikke hurtigt nok. Man kunne tale om klimanølere. Der er i disse år en meget stort afstand mellem, hvordan klimavidenskaben forstår den nødvendige indsats, og hvordan den defineres i det politiske system.

Som borgere må vi vise politikerne, at vi er parate, således at politikerne - frem for *ikke* at tage klimakonsekvenser af frygt for vælgernes dom - forstår, at de må handle konsekvent over for klimaudfordringen for at bevare vælgernes tilslutning.

Når man spørger verdens befolkninger, er der stor forståelse for nødvendigheden af forandringer. For eksempel er omkring to tredjedele af den amerikanske befolkning indstillet på, at der vil komme markante politiske forandringer. Alligevel tøver de amerikanske politikere med at igangsætte de nødvendige forandringer.

Vi har brug for et verdenssamfund, som - uden at lytte til smålighed og industriens kortsigtede særinteresser - formår at etablere et sæt stærke rammevilkår for en hurtig udfasning af alle fossile brændstoffer og en omlægning til et globalt ligevægtssamfund baseret på vedvarende energiforbrug og bæredygtigt ressourceforbrug.

I-landenes manglende ansvarlighed

Vi må insistere på, at det politiske system forstår, at klimaet og den klimatologiske udvikling ikke står til forhandling. Det er ikke spørgsmålet, *om* vi skal udfase fossile brændstoffer, ligesom det ikke er spørgsmålet, *om* vi skal nå målsætningerne på 350 ppm og 1½° C, men udelukkende *hvordan* vi som verdenssamfund kan gøre det. Så må vi dele arbejdsopgaverne efter evne.

I-landenes manglende ansvarlighed - og manglende anerkendelse af deres klimagæld - er direkte pinagtig, og i det historiske perspektiv utilgivelig. For eksempel skulle EU ubetinget vedkende sig et mål om en 40% CO_2-reduktion inden 2020 og gerne sigte endnu højere. Verden har akut brug for den slags demonstreret lederskab. Det kræver vilje til nytænkning, og det er ikke noget offer. De lande, som går målrettet ind i omlægningen til vedvarende energi, vil i fremtiden stå langt stærkere end de lande, som tøvede.

De store udviklingslandes insisteren på deres ret til først at blive rige på fossile brændstoffer og dernæst skære ned på udledningerne er kun rigtig i et yderst begrænset perspektiv, men holder ikke i et globalt perspektiv. Med den nuværende klimaudfordring må vi systematisk omlægge til vedvarende energi og bæredygtige levevilkår over alt i verden. Gennem en fuld frisættelse af grøn teknologi som fælles ejendom må vi sikre opbygningen af velfærd og værdige levevilkår over alt i verden. Dette forudsætter, at de rige lande indser, at verdens velstand skal fordeles langt mere ligeligt.

Copenhagen Accord var umiddelbart en kolossal skuffelse - om end ikke en ren katastrofe. I bedste fald ligger der begyndelsen til en proces, som kan føre til en juridisk bindende aftale, som omfatter alle verdens lande. Alle parter har erkendt, at *Copenhagen Accord* som resultat er utilstrækkelig. Og selvom de ikke kom med i *Copenhagen Accord,* så er målsætningerne om 350 ppm og 1½° C kommet for at blive. Det er så at sige naturens og fremtidens krav til nutiden - og står ikke til forhandling.

Klimabundmødet - *Windows of Hope* støtter derfor fuldt op om kravene fra 117 af verdens lande - deriblandt de fattigste og mest udsatte for klimaforandringer - om, at en klimaaftale må indeholde bindende reduktionsmål og indsatser, som sikrer en temperaturstigning på max 1½° C og at atmosfærens CO_2-koncentration kan holdes under 450 ppm - og på sigt når tilbage under 350 ppm.

En tilbagevenden til CO_2-koncentrationer på under 350 ppm nødvendiggør udviklingen af CCS-teknologier (*Carbon Capture & Storage*). Der har da også i de senere år været en del fokus på at udvikle CCS-teknologi til kulkraftværker. Men det er langt fra sikkert, at man nogensinde kommer op på en 100% virkningsgrad, og der vil gå op imod 20 år, før en sådan teknologi er klar til bredere anvendelse. Samtidig tyder alt på, at den vil blive så dyr og ressourcekrævende, at det er et åbent spørgsmål, om teknologien nogensinde finder bredere anvendelse, selv hvis det lykkes at udvikle den.

I stedet må vi systematisk styrke CO_2-lagringen i biosfærens muld og vegetation. Dette omfatter en bred vifte af initiativer: Øget vegetationstæthed gennem skovplantninger og byforgrønnelse; bevarelsen af urskovsområder, som samtidig styrker biodiversiteten og oprindelige folk levevilkår; udvikling af nye dyrkningsmetoder i landbrug og skovbrug med øget vegetationstæthed samt øget binding af CO_2 i jorden gennem øget muldindhold og biochar.

Nylige beregninger fra WorldWatch Institute peger på, at op imod halvdelen af de nuværende udledninger af drivhusgasser kan tilskrives verdens kødproduktion. Det industrielle landbrug er således en klimamæssig absurditet, som hurtigst muligt må omlægges.

Afgifter i stedet for kvoter

Klimaforhandlingerne sigter på at indføre et globalt kvotemarked. Men de indtil nu etablerede kvoteordninger under Kyoto-aftalen har tydeligt vist, at de ikke formår at tilskynde til de nødvendige omlægninger i I-landene. Hvis de skal være andet og mere end symbolsk afladshandel, skal der sikres et system, hvor mindstepriser for retten til at udlede 1 ton CO_2 kan fastholdes på et så højt niveau, at det i de fleste tilfælde kan betale sig at reducere ved kilden. Kvotepriserne skal således øges fra de nuværende 10-25 euro til 100-200 euro eller mere, for at det ikke bare er billigere at fortsætte udledningerne som hidtil. Og kvotemarkedet skal udvides til at omfatte samtlige udledninger - også i den internationale skibs- og luftfart.

Samtidig bør verdenssamfundet genoprette kvotehandelens hensigtsmæssighed i forhold til beskyttelsen af klimaet. Hvis man i stedet indførte en generel CO_2-afgift af samme størrelsesorden, som blev fuldt ud tilbagecirkuleret i samfundet, ville det sandsynligvis have langt større effekt, være langt lettere at administrere og langt sværere at svindle med og spinde guld på. Samtidig vil det meget konkret belønne de mennesker og virksomheder, byer og nationer, som rent faktisk optimerede deres CO_2-udledninger.

Adgangen til billige fossile brændstoffer har ført til en global arbejdsdeling, hvor varer og tjenesteydelser bevæger sig over stadig større afstande. Vi bevæger os stadig længere rundt mellem arbejde og hjem. Selv simple forbrugsgoder indeholder komponenter fra mange verdensdele, og supermarkedets mad er gennemsnitligt transporteret 3.000 km, før vi lægger den i indkøbskurven. I dag kan vi købe sæsonspiser som asparges og jordbær året rundt.

Det kan have sin rent økonomiske logik, men klima- og bæredygtighedsmæssigt set er det aldeles uacceptabelt. Den kommende klimaplan må derfor nødvendigvis indeholde en kraftig nedregulering af skibsfarten og luftfarten, og en systematisk styrkelse af lokale løsninger, hvor en langt større del af det, som vi forbruger, har lokal oprindelse.

Hvis vi skal skabe en global tilslutning til den nødvendige klimaaftale, er det vigtigt, at de industrialiserede lande forstår og vedkender sig deres klimagæld - at de hele vejen igennem den industrialiserede æra ikke har betalt den fulde pris for deres velstand og er nødt til at finansiere den nødvendige omlægning i hele verden, hvis den skal finde sted i tide.

Med industrialiseringen fik vi mennesker redskaber, som satte os i stand til at transformere og manipulere vores livsgrundlag i en hidtil uset skala. Dette har ført til, at økosystemer og biodiversitet i dag er truet over alt på kloden. Vi er nødt til at gøre op med det nuværende overforbrug af jordens ressourcer. Vi er nødt til at gøre op med nutidens rent antropocentriske forståelsesmodeller for at give plads for en ny forståelse af mennesket som en uadskillelig del af naturen. Vi står stadig kun ved begyndelsen til at udvikle en fuld global bevidsthed.

Udviklingen af bæredygtige ligevægtssamfund vil kræve et frontalopgør med de rige lande forbrugerisme og vækstfilosofi - og med hele forestillingen om, at fortsat vækst er mulig. Det er uomgængeligt vigtigt at lære at forstå forskellen mellem livs*kvalitet* og livs*kvantitet*. Vi må over alt skabe værdige livsrum i balance med de naturgivne omgivelser.

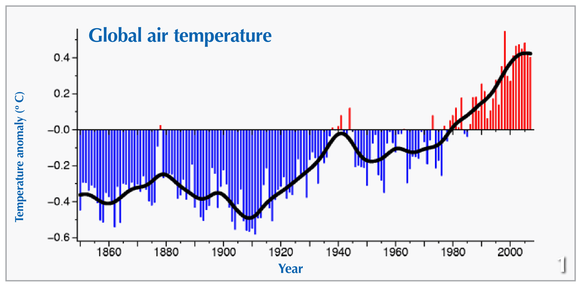

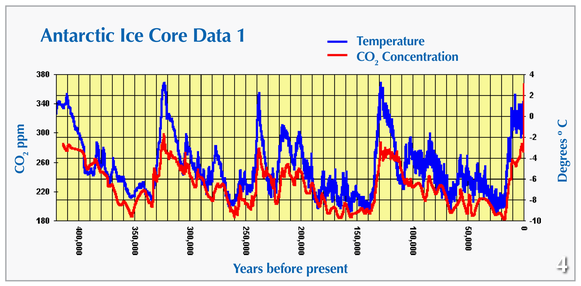

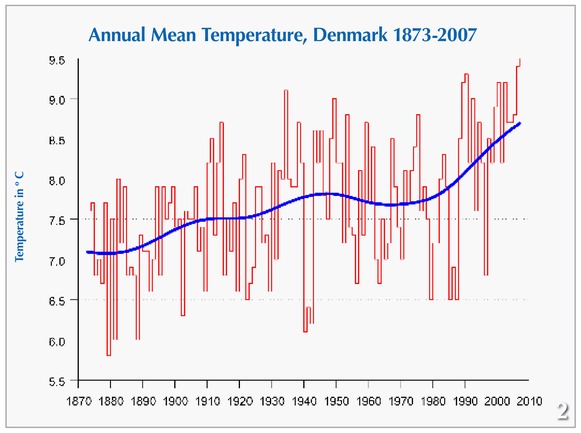

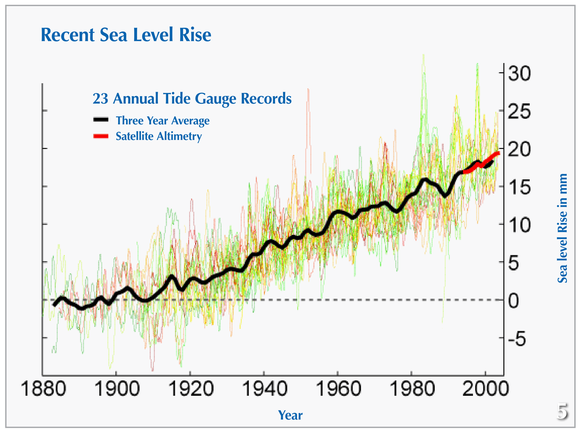

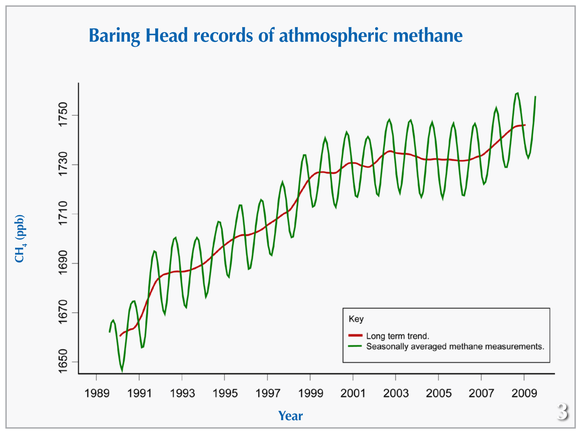

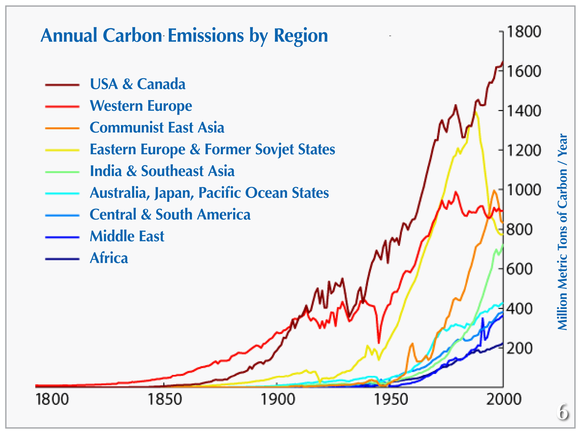

Seks klima-kurver

For at kunne se klimaudviklingen er man nødt til at se ud over vejrets udsving fra år til år og se på de større mønstre i udviklingen.

Graf 1 viser, hvordan temperaturerne op igennem det 20. århundrede har vist en stadig stigende tendens. Den globale gennemsnitstemperatur er i dag 0,7° C højere end ved industrialiseringens begyndelse.

Graph 1 shows how the temperatures through the 20th century have been steadily rising. The average global temperature today is .7 ° C higher than by the start of the industrialization.

Graf 2 - Temperaturudviklingen i Danmark følger den globale udvikling, blot med lidt højere stigning end gennemsnittet. Stigningerne varierer og er størst tæt på nordpolen.

Graph 2 - The development of the temperature in Denmark follows the global development, but with an increase slightly above average. The increases vary and are largest close to the North Pole.

Graf 3 - Udviklingen af metangas svinger markant mellem sommer og vinter - og er højest, når det er sommer på den nordlige halvkugle, hvor landarealet er størst. Omkring to tredjedele af atmosfærens metan stammer fra menneskelig aktivitet, mens en tredjedel stammer fra naturlige økosystemer.

Graph 3 - The development of methane gas varies greatly between summer and winter - and is largest during summer on the northern hemisphere where the land mass is the most. Roughly two thirds of the methane in the atmosphere comes from human activity, while one third comes from natural ecosystems.

Graf 4 - Via iskerneboringer fra Sydpolen kan man se, hvordan koncentrationen af CO_2 og temperaturudviklingen har fulgtes af igennem de seneste 400.000 år. Samtidig kan man se, at den nuværende koncentration af CO_2 på 390 ppm ligger højere end på noget tidspunkt i de sidste 400.000 år.

Graph 4 - Via ice core drilling from the South Pole it becomes evident how the concentration of CO_2 and the temperature development have been accompanying each other through the past 400,000 years. It is also evident that the current concentration of CO_2 på 390 ppm is higher than at any given time during the past 400,000 years.

Graf 5 viser udviklingen i havstigninger. Hvor man i det 20. århundrede har set en stigning på omkring 20 cm, så regner man nu med i det 21. århundrede at se havstigninger på op til 1 meter eller mere.

Graph 5 shows the development in the rise of the oceans. In the 20th century we have seen a rise of about 8 inches, but now it is estimated that the oceans will rise 3 feet or more in the 21st century.

Graf 6 viser de historiske udledninger. Verdens to største udledere er i dag USA og Kina, hvor Vesteuropa har stabiliseret sine udledninger - i høj grad fordi en stor del af vores vareproduktion er flyttet til Fjernøsten.

Graph 6 shows the historical emissions. The world's top two emitters today are the US and China, whereas Western Europe has stabilized its emissions - mainly due to the production of goods being moved to the Far East.

Denne *Klimaerklæring* er formuleret af de seks organisationer bag Klimabundmødet - *Windows of Hope*: *Christianias Kulturforening, Netværket Christania som Grøn Bybiotop, Agendaforeningen Sundby, Miljøpunkt Indre By-Christianshavn, LØS - Landsforeningen for Økosamfund* og *GEN Europe - Global Ecovillage Network*.

Sammen med *Klimabundmøde-manifestet* og *Dagens Begravelse* kan denne *Klimaerklæring* downloades fra www.climatebottom.dk.

www.climatebottom.dk

Climate Statement from the Climate Bottom Meeting - *Windows of Hope*

December 5.-18. 2009 NGO's from all over the World gathered for a Climate Bottom meeting parallel to the COP15 Climate Summit in København. Here a *Climate Bottom Manifesto* was established together with the *Climate Statement* below, which encircles the climate challenge we are facing today.

With accelerating climate change happening all over the world today we are facing tremendous challenges that demand quick, consistent, well targeted and well coordinated action by world society.

An adequate climate agreement must include:

- an immediate moratorium on coal
- a reduction in greenhouse gases of 40% in 2020 (over 1990)
- a full phase-out of industrial agriculture
- a steep reduction in shipping and aviation
- a full phase-out of fossil fuels by 2050
- an objective of keeping global temperature rise below 1.5° C
- an objective to keep target atmospheric CO_2 below 450 ppm (parts per million)
- a long-term objective of getting target atmospheric CO_2 back below 350 ppm

This implies:

- a re-examination of what growth philosophy means
- a reassessment of carbon trading and the ability of the market to protect the environment
- a reassessment of the appropriateness of consumer society and global free trade
- a dedicated joint effort towards sustainable cities, sustainable agriculture and sustainable forestry
- that all green technology be given free as global common property
- a targeted development of CO_2-negative communities worldwide
- a renewed focus on the role of society and local communities in sustainable development
- an reassessment with models of understanding, where man is separate from nature
- an undertaking to preserve the living conditions of indigenous peoples
- development of a full global consciousness

By now, climate science has reached the point that the question is no longer whether climate change is manmade or not, but how we can address the development and how quickly we must take action in order to reverse the trend and obtain a long-term stabilization of the climate.

Today, climate change is a very tangible reality in many parts of the world. In recent years, climate scientists have come to the realization that climate sensibility towards increasing levels of CO_2 is much higher than previously assumed. The changes in ecosystems and human life conditions are so pronounced that global climate objectives have had to be reassessed.

Until recently it was assumed that keeping global warming below 2° C compared to the pre-industrial situation would be sufficient to maintain the integrity of the ecosystems and avoid so-called 'tipping points', where climate change becomes self-accelerating. Today an understanding is emerging that global temperature rise must stay below 1.5° C to ensure long term climate stabilization. Otherwise, we are facing a considerable sea level rise, which will eventually cause flooding in densely-populated areas and endanger whole communities.

Similarly, objectives have changed from a global climate agreement ensuring the concentration of CO_2 in the atmosphere stays below 450 ppm, to a long-term target of 350 ppm. Today, CO_2 concentration is already 389 ppm, and rising by 2 ppm per year.

This implies that we are busier than ever. Now there is no time for hesitation. We need a really strong joint effort to implement a global phase-out of fossil fuels - and thus a complete shift to renewable energy sources.

No more coal plants

Burning all known coal reserves with present day technology before changing to renewable energy sources will mean a 100% guarantee of a future climate catastrophe. Therefore, we urgently need to halt construction of coal power stations all over the world and decide not to make use of fossil reserves such as oil shale and tar sands, whose extraction would lead to tremendous environmental destruction.

With a target of 350 ppm we must realize that it is not enough to reduce our CO_2 I reach 965 ppm and lead to a rise in temperature of 4.8° C. The specific reduction targets that the world's countries have committed themselves to following the COP15 in Copenhagen will lead to an estimated concentration of CO_2 in the atmosphere of 780 ppm in 2100 - a doubling of the pre-sent level - and cause a temperature increase of 3.9° C. Therefore, given that even a concentration of 450 ppm in the long run will lead to a full meltdown of the ice massifs of our Planet, the Copenhagen Accord is an utterly insufficient and irresponsible agreement.

In his speech to the world leaders during COP15, President Barack Obama put it clearly: "The question, then, before us is no longer the nature of the challenge - the question is our capacity to meet it."

Whereas for a period of time it seemed to be climate sceptics and deniers who slowed progress, the situation today is rather that even those politicians who have recog-nized that something needs to be done are still not taking the necessary action, and certainly not fast enough. We could talk about climate action delayers. Nowadays, there is a tremendous gap between how climate scientists perceive the efforts needed to be made and how these are defined in the political system.

As citizens, we must show politicians that we are prepared and that we understand the implications so that politicians know and clearly understand that they must act consistently in the face of climate challenge in order to keep the support of their voters.

When you ask people around the world, there is a strong understanding of the importance of the need for change. For instance, around two thirds of the American population accepts the fact that significant political change will come. Yet American politicians are reluctant to initiate the necessary changes.

We need a world community, which - without listening to pettiness and the short-term interests of the industry - is capable of establishing a strong framework for a quick phase-out of all fossil fuels and a shift to a global society of equilibrium based on renewable energy and sustainable use of resources.

The industrialised countries' lack of responsibility

We must insist that the political system understands that the climate and the climatological development are not negotiable. It is not a question of if we should phase out fossil fuels, or if we are to achieve targets of 350 ppm and 1½° C, but solely how we, as a world community, can do it. Then we must share the challenges according to ability.

The industrialised countries' lack of responsibility and lack of recognition of their climate debt is utterly embarrassing - and in the historical perspective unforgivable. For example, the EU should unconditionally acknowledge a 40% reduction target before 2020 and should, if at all possible, aim even higher. The world urgently needs this kind of demonstrated leadership. It requires a willingness to entertain a new type of thinking, but it should not be seen as a sacrifice. The countries that purposefully enter the transition to renewable energy will be much better off in the future than those countries who hesitate.

The insistence of the large developing countries on their right to first develop wealth through fossil fuels and then afterwards cut back on emissions is only true in a very limited perspective, and does not stand up to a global perspective. To deal with the current climate challenge we need a systematic shift to renewable energy and sustainable living conditions all over the world. Through a complete liberation of green technology as common property, we must ensure the establishment of welfare and decent living conditions all over the world. This takes as a precondition the realisation from rich countries, that the world's wealth must be distributed far more equally.

At first, the *Copenhagen Accord* was a huge disappointment - though not an absolute catastrophe. At best, it is the beginning of a process that can lead to a legally binding agreement including all the countries in the world. All parties have acknowledged that the *Copenhagen Accord,* as a result, is insufficient. And even if they were not included in the Copenhagen Accord, the targets of 350 ppm and 1½° C have come to stay. They are, as it were, the demands of nature and the future on the present - and are not negotiable.

The Climate Bottom Meeting - *Windows of Hope* fully supports the requirement of 117 countries in the world - including the poorest and most vulnerable to climate change - that a climate agreement must contain binding reduction targets and interventions that ensure a maximum rise in temperature of 1½° C and target atmospheric CO_2 to be kept below 450 ppm - and in time brought back below 350 ppm.

Returning to a CO_2 level below 350 ppm requires the development of CCS technology (Carbon Capture & Storage). In recent years, there has been focus on development of a CCS technology for coal power stations. However, it is far from certain that such technology will ever reach 100% efficiency, and it may take 20 years before it is available for wider use. Also, even if we succeed in developing it, it will most likely be so expensive and resource demanding that it is an open question whether it will ever be extensively employed.

Instead, we must systematically increase CO_2 storage in the topsoil and vegetation of the biosphere. This includes a broad range of initiatives: increased vegetation density through for-est plantations; urban greening; preservation of virgin forest areas while strengthening bio-diversity and living conditions for indigenous peoples; development of new cultivation meth-ods in agriculture and forestry with increased vegetation density and increased sequestration of CO_2 in the soil through increased humus content and application of biochar.

Recent estimates from the Worldwatch Institute suggest that up to half of current emissions of greenhouse gases can be attributed to the world's meat production. From a climate perspective, factory farming is an absurdity, which must promptly be reprogrammed.

Cap and Dividend rather than Cap and Trade

Current climate negotiations aim at introducing a global carbon market. However, carbon markets established under the Kyoto Protocol up until now have clearly demonstrated that they are unable to ensure the necessary restructuring in the industrialised countries. In order to become more than just a symbolic releif for our bad consciences, a system must be established where the price for the right to emit one tonne of CO_2 can be held at a level that makes it feasible to reduce at the source - in most cases. Therefore, to ensure that it is not cheaper to continue emissions as usual, the price level of carbon must be increased from the current 10-25 Euros to 100-200 Euros or more. And the carbon market must be extended to include all emissions - also in international shipping and aviation.

At the same time, the world community must reconsider the carbon trade system in terms of its ability to protect the environment. If instead, a general CO_2 tax of the same size was imposed and then fully circulated back into society, it would probably have far greater effect, be much easier to administrate, and much harder to cheat with, which middleman profit from. At the same time it would reward those people and businesses, cities and nations that are actually optimizing their CO_2 emissions.

The availability of cheap fossil fuels has led to a global division of labour in which goods and services are travelling still longer distances. We are moving ever longer hours between work and home. Even simple consumer goods contain components from many continents, and supermarket food is transported an average of 2,000 miles before we put it in our shopping baskets. Today we can buy seasonal food like asparagus and strawberries all year round.

It may have its purely economic logic, but from a climate and sustainability point of view, it is totally unacceptable. Therefore, the upcoming climate plan must necessarily include a strong downregulation of shipping and aviation, and a systematic strengthening of local solutions, in which a much larger part of what we consume is of local origin.

If we are to create global support for the necessary climate agreement, it is important that the industrialised countries understand and recognize their climate debt - that throughout the in-dustrialised era they have not paid the full price for their prosperity - and that now they have to finance the necessary restructuring of the entire world if success is to be achieved on time.

With industrialization, we human beings were given tools that enabled us to transform and manipulate our surround¬ings on an unprecedented scale. This has led to the situation today that biodiversity and ecosystems all over the world are threatened. We have to realise the impossibility of the current over-exploitation of the resources on Earth. We have to pass beyond today's purely anthropocentric models of understanding to make way for a new understanding of human beings as an insepa¬rable part of a living world. We are still only at the very beginning of the development of a full global consciousness.

The development of societies in sustainable equilibrium will require a frontal weighing up of the consumerism and growth philosophy of the rich countries - and the whole idea that continued growth is possible. It is crucially important to learn to distinguish between life quality and life quantity. All over the world, we must establish decent living conditions in balance with natural surroundings.

Six Climate Curves

For at kunne se klimaudviklingen er man nødt til at se ud over vejrets udsving fra år til år og se på de større mønstre i udviklingen.

This *Climate Statement* is compiled by the six organisations behind the Climate Bottom Meeting - *Windows of Hope*: *Christania Cultural Association, The Network for Christania as an Urban Green Biotope, The Agenda Association in Sundby, Miljøpunkt Indre By-Christianshavn (Local Agenda 21), LØS - The Danish Ecovillage Network* and *GEN-Europe, Global Ecovillage Network*.

Climate Statement can be downloaded from www.climatebottom.dk.

www.climatebottom.dk